

dien kort daarna lid werd van de NMV via Piet Jansen, met wiens dochter Annelies ik samen in Leiden studeerde, was de liefde voor de mycologie ook bij mij gewekt. Na mijn kandidaats examen ging ik dan ook samen met Annelies werken aan de Taailingen (*Marasmius*) van Nederland onder leiding van Kees. Kees wist je aan zich te binden, niet alleen door zijn grote kennis en enthousiasme, maar ook door zijn oprechte belangstelling voor je als persoon. Ik herinner me ook goed dat we regelmatig werden uitgenodigd om thuis bij Kees te komen eten, waar Fenna dan voor een voedzaam maal zorgde (want die studenten zorgen niet goed voor zichzelf). Fenna moederde graag een beetje over de studenten van Kees. Zo ontstond met beiden een goede band die tientallen jaren zou blijven bestaan. Na mijn afstuderen vroeg Kees of ik geen zin had om bij hem te gaan promoveren. Samen bogen we ons over de mogelijkheden die voor de hand lagen: *Inocybe* misschien, of *Telamonia*? Uiteindelijk koos ik voor de Satijnzwammen, een groep die bekend stond als lastig, en waar Kees ook al een oogje op had. Deze gelukkige keuze leidde niet alleen tot een promotie in 1975, maar maakte me tot een satijnzwamaddict met internationale reputatie voor de rest van mijn loopbaan. In die zeventiger en tachtiger jaren was het druk rond Kees op het Rijksherbarium. Een hele ploeg studenten en promovendi vormde een mooi team, dat, geïnspireerd door Kees, internationaal aan de weg zou gaan timmeren. Vooral de publicaties van Eef Arnolds, Thom Kuyper, Else Vellinga en mezelf baarden opzien, zodanig, dat men met waardering over de Leidse School in de mycologie ging spreken. Echter, niet altijd in positieve zin: vooral de Franse mycologen beklagden zich er over dat de Leidse School teveel uit zg. “lumpers” bestond, die in hun ogen vaak onterecht soorten samenvoegden. Hierbij werd echter vaak de argumentatie voor dat lumpen genegeerd.

Kees ging de toekomst van de mycologie aan het instituut zeer ter harte. Door bezuinigingen en reorganisatie werden de oorspronkelijk 4 posities voor de mycologie gereduceerd tot slechts een. Omdat Kees de bui zag hangen dat ook zijn plek zou verdwijnen als hij met pensioen ging, besloot hij eerder met vut te gaan op voorwaarde dat zijn positie zou worden herbezet. Ik had de eer zijn opvolger te mogen zijn, waarvoor ik hem altijd dankbaar zal blijven.

IN MEMORIAM

HANS (JOHANNA) VAN DEN BERG-VANHOUTEN

Hans van den Berg is op 14 maart jl, in haar 100e levensjaar vredig ingeslapen. Ze heeft een lang en rijk leven gehad. Tot aan het eind toe, hoewel ze niet meer zo mobiel was, heeft ze genoten. Ze had voor iedereen een welgemeende belangstelling. Een gemakkelijk leven heeft ze niet gehad. Al vroeg, in 1967, is haar man overleden. Hierdoor stond zij er alleen voor en had de zorg over haar drie opgroeiende kinderen. Ze was weer gedwongen aan het werk te gaan. Ondanks deze zorg bleef ze opgewekt en positief.

Hiernaast heeft ze zich altijd ingezet voor de natuur en het uitdragen van haar kennis in het bijzonder van de paddenstoelen. De belangstelling voor de natuur werd bij haar gewekt door het fotograferen van haar man. Hij maakte de foto's en Hans zocht de naam er bij. Dit moet in

de jaren '50 gebeurd zijn. Paddenstoelen hadden haar bijzondere belangstelling. Begin jaren '60 is zij ook lid geworden van de NMV.

In Hengelo heeft ze de paddenstoelenwerkgroep opgericht. Jarenlang werden bij haar thuis determineeravonden gehouden. De deelnemers konden altijd een beroep doen op haar kennis en ervaring, maar ook konden ze gebruik maken van haar uitgebreide literatuur. Menigeen heeft ze de kneepjes van de microscopie bijgebracht.

Deze avonden vond ze geweldig. Dit gold ook voor de leden. Ze voelden zich daar echt thuis en ook tussendoor was ze altijd bereid om je te helpen. Ze deed dat zo goed, dat je al snel niet bang was om wat te vragen. Een bijkomend voordeel was dat ze als apothekersassistente goed thuis was in de Latijnse terminologie, want veel paddenstoelen hadden toen alleen een Latijnse naam.

Alle leden van deze werkgroep hebben aan deze tijd een heel goed gevoel overgehouden. En wat ze zelf ook heel belangrijk vond, is dat de paddenstoelengroep nog steeds doorgaat, zij het in een iets andere vorm.

Naast deze werkavonden was ze ook bezig met het veldwerk op bijvoorbeeld het landgoed Twickel dat bedreigd werd door nieuwe autowegen. Thuis werd het lijstje doorgenomen en dat leverde regelmatig huiswerk op. Als ze er zelf niet uitkwam, kon ze terugvallen op een groot netwerk van deskundigen, die ze plaatselijk, regionaal en landelijk had opgebouwd. Binnen de regio was ze een autoriteit op het gebied van paddenstoelen.

Ze was altijd bijzonder blij wanneer ze weer een soort terugvond die ze jaren niet had waargenomen en had een bijzondere belangstelling voor *Hygrocybe* (Wasplaten).

Binnen de mycologische vereniging heeft ze aan menige excursie en buitenlandse werkweken deelgenomen. Hiervan genoot ze en kwam altijd enthousiast terug en iedereen moest dan horen wat ze daar niet allemaal hadden gevonden. Hans was ook altijd bereid om excursies en lezingen in de regio te verzorgen. Hierdoor heeft ze ook in de regio de paddenstoel op de kaart gezet.

Elke vereniging heeft ook leiding nodig en dat realiseerde Hans zich als geen ander. Ze heeft binnen de KNNV zowel in het hoofdbestuur als binnen de afdeling bestuursfuncties vervuld. Van beide was ze ook erelid. Naast deze activiteiten aquarelleerde ze paddenstoelen (een passende staat op haar rouwkaart; zie afbeelding hierboven). Op bijeenkomsten verkocht ze deze als setjes kaarten. Zij had de kosten er dan uit en de koper bezat unieke kaartjes of een blijvende herinnering.

De plezierige en persoonlijke wijze waarop ze dat allemaal gedaan heeft, is voor menig-een een dankbare en blijvende herinnering.

Wytze Boersma

